

cího usnesení seznati, zabýval-li se soud se všemi předpoklady § 170 čís. 6 tr. ř., totiž povahou osob a okolnostmi případu, pročez prý řečené usnesení je neúplným a neodůvodněným. Než stížnosti nelze přiznati oprávnění. Především není případným, že ze zmíněného nálezu není vidno, že soud vzal v úvahu obě v § 170 čís. 6 tr. ř. uvedené okolnosti. Poukazujet soud výslovně na obě tyto okolnosti a § 170 čís. 6 tr. ř. uznává za překážku přísahy jen nepřátelství kvalifikované, takové intensity, že může svědka svést s cesty pravdy a uvést ho v pokušení, by, nedbaje nebezpečí trestního stihání, svou občanskou povinnost porušil. Nestačí proto ve smyslu zákona pouze napjatý poměr mezi dotyčnými osobami, nýbrž zákon předpokládá zášť hluboce zakořeněnou, která byla již před spácháním trestného činu dána na jevo nepřátelským jednáním, kdežto pouhé, obžalovaným tvrzené, ničím neprokázané nepřátelství netvoří ještě překážku přísahy. V této příčině pak obžalovaný sám ani netvrdil, že svědek R. své nepřátelství skutky projevil, a mimo pouhé tvrzení obžalovaného nebyly v rozhodné době zjištěny žádné podstatné okolnosti, nasvědčující tomu, že R. chová vůči obžalovanému hluboké nepřátelství. Zejména bylo naopak z policejního oznámení, v době rozhodnutí o mezitímním nálezu již přečteného, vidno, že Josef R. neučinil ani trestního oznámení, a že obžalovaného nijak nepodezříval. Neměl proto soud porotní dle stavu věci dostatečné příčiny, by nevzal do přísahy svědka Josefa R. proti předpisu zákona a nebylo tu ani předpokladů, by soud odložil přísahu dle § 247 odstavec třetí tr. ř. až po výslechu svědka.

Čís. 1051.

Nepřiznal-li nalézací soud podmíněného odkladu výkonu trestu, ač byl lichevním soudem pro souběžný trestný čin přiznán, lze si do toho stěžovati pouze odvoláním. K odvolání obžalovaného nelze nařídití nalézacímu soudu, by dodatečně rozhodl dle předpisu § 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení.

Při posuzování přípustnosti odvolání obžalovaného do výše trestu (§ 283 tr. ř.) dlužno v případě § 265 tr. ř. přihlídnouti k úhrnku obou trestů.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, Kr II 603/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Uherském Hradišti ze dne 20. srpna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) b) tr. zák., vyhověl však odvolání obžalované do výroku o trestu a zmírnil jí trest. V otázkách, o něž tu jde, uvedl

v d ů v o d e c h:

Důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř., jímž napadá stížnost výrok soudu, že se obžalované nepovoluje podmíněčné odsouzení, není po zákonu proveden. Proti výroku o podmíněčném odsouzení lze brojiti zmatečnou stížností jen, porušil-li soud svým výrokem takové zásady, zákonem vyslovené, které nepodléhají volnému uvažování soudcovskému, nýbrž kterých musí býti dbáno vždy. Porušení takovéto zásady stížnost netvrdí;

obžalovaná vytká, že napadený rozsudek dospívá k názoru, že povaha její neskytá naději, že napříště povede pořádný život, ač lichevní soud, který ji soudil pro sbíhající se delikt válečné lichvy, shledal, že jsou tu podstatné důvody, by jí dobrodiní podmínečného odkladu výkonu trestu bylo poskytnuto. O tom, zda tu jsou či nejsou podstatné příčiny, z nichž lze usuzovati, že obžalovaný povede pořádný život, i když trest nebude na něm vykonán, uvažuje soud volně; jelikož obžalovaná brojí jen proti výsledku tohoto volného uvažování, dlužno její stížnost v tomto bodě pokládati za odvolání. Než ani toto není odůvodněno. Podle § 6 čís. 4 zák. a podm. odsouzení měl nalézací soud rozhodnouti, mají-li býti vykonány trest lichevním soudem vyslovený a trest uložený obžalované napadeným rozsudkem či má-li i tento býti odložen. Nalézacímu soudu nelze však nyní naříditi, by dodatečně podle tohoto předpisu rozhodl; tomu brání zákaz reformatio in pejus. Zrušovací soud musel se proto obmeziti na to, by přezkoumal, zda nalézací soud odepřel obžalované podmínečný odklad výkonu trestu právem. Shledal důvody, jimiž nalézací soud odůvodňuje svůj výrok, správnými a proto odvolání v tomto bodě nevyhověl. Pokud se týče odvolání do výměry trestu, položil si nejvyšší soud především otázku, zda odvolání to jest vzhledem na ustanovení § 283 tr. ř. přípustné, kdyžť nalézací soud při výměře trestu ohledně této obžalované použil mimořádného práva zmírňovacího dle § 54 tr. zák. a mimořádné záměny trestu dle § 55 tr. zák., a trest vyměřil, přihlížeje k ustanovení § 265 tr. ř., žalářem v trvání 4 měsíců, zotřeseným a doplněným jedním postem měsíčně, a kdyžť pro zločin podílnictví na krádeži, pro nějž byla stěžovatelka odsouzena, jest stanovena nejnižší zákonná sazba žalářem v trvání šesti měsíců. Otázku tuto zodpověděl nejvyšší soud kladně. Stěžovatelka byla rozsudkem lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 12. dubna 1921 odsouzena pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., do tuhého vězení v trvání 6 měsíců. Poněvadž pak zločin podílnictví na krádeži, pro nějž nyní byla odsouzena, spáchala před vydáním právě citovaného rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti, jest oba tyto rozsudky po rozumu § 265 tr. ř. — kteréžto ustanovení nalézací soud při výměře trestu pro zločin podílnictví na krádeži také použil — pokud se týče trestu považovati za jednotný celek, tresty tyto — třebaže jsou různého druhu — jest sečísti a pak ovšem dlužno vysloviti, že jest odvolání co do výměry trestu přípustno, poněvadž součet obou trestů daleko převyšuje nejnižší zákonnou sazbu ustanovenou v § 186 tr. zák.

Čís. 1052.

Lze spáchat i pokus těžkého ublížení na těle dle § 155 a) tr. zák. Okolnost, že trestný čin nebyl ve výroku rozsudku označen jako trestný čin nedokonaný, ač dle důvodů rozsudku shledán v činu pouze pokus, nemůže vésti ku zrušení rozsudku, nýbrž jen k doplnění rozsudečného výroku.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1922, Kr I 1110/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně